

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

Aliqua pertinentia ad Confessarium antequam absolvat, Cap. 9

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

pœnitente loquendi cum ipso de re ipsi pœnitenti necessaria ad salutem, atque ad ejusdem Sacramentalem confessionem præteritam pertinentem. Si pœnitens concedat, jam tutò confessor admonebit; si negat, ad nihil aliud tenetur; c quia jam functus est suo munere, quantum potuit.

tra Suar. dis. 33. de pœn sec 5. dicentem posse ad huc & debere admonitionem prosequi, quia talis locutio est pars confessionis præteritæ.

C A P V T IX.

Aliqua pertinentia ad Confessarium antequam absolvat.

In unum redigimus quædam, quæque superflua sunt, quæque superius meliorem locum, quam hunc obtinere non potuisse visa sunt.

§. 1.

§. 1,

*Ex qua opinione Confessarius
Penitentem absol-
vat*

a Suarez
de pan.
disp. 32.
sect. 5.
Sanch lib.
1. in De-
cal c. 9. n.
28 & 29.
aliq; Ca-
strop. to. 1.
disp. 7. de
conscient.
opin. p. 5.
n. 3.

4. **P**Otest, a immo debet Con-
fessarius sequi opinio-
nem probabilem pœnitentis,
contra propriam sententiam si-
ve probabilem. sive probabilio-
rem. Ratio est, quia tunc pœni-
tens est rectè dispositus; dum
enim sequi paratus est opinio-
nem probabilem; jam vult ab
omni peccato discedere, & quã-
vis in rebus humanis, sive Iu-
dex, sive Medicus deberet opi-
nionem probabiliorem sequi,
de qua re nobis nunc agendum
non est, tamen confessario, qui
non alio modo est Iudex, & Me-
dicus, nisi ut anima pœnitentis
iustificetur; satis erit si pœni-
tens rectè ad prædictam justifi-
cacio-

ationem dispositus appareat :
id quod satis habetur, sequendo
opinionem probabilem.

1. Petes, debetne id sub mor-
tali, Respondeo ita. *b* Et qui-
dem confessarius proprius, idest
Parochus, debet toties quoties
ad se recurrerit pœnitens eum
absolvere, seque pœnitentis o-
pinioni probabili conformare ;
delegatus verò, idest non propri-
us, licet audita confessione, pro
ea vice idem debeat ; tamen po-
test eum monere, ne iterum re-
deat, nisi eam opinionem depo-
nat. Ratio diversitatis est du-
cenda ex obligatione, quam ha-
bet Parochus pro suis ovibus
audiendis, à qua non urgetur
delegatus, Obligamus autem de-
legatum pro ea vice : quia quan-
do confessarius quicumque au-
dit confessionem ex suppositio-
ne, quod audit, obligatur sub
mortali conformare se opinioni
probabili ; quia tunc pœnitens
cum

*b Delugo
de pœn.
disp. 22.
num 48.*

cum sit rectè dispositus, habet ius absolutionis, ne iterum cogatur sua scelera alteri manifestare

*x Suarez
citato nu,
2. Sanchez
cit.*

*dMonte-
sin. & ali-
qui ap De-
lugo disp,
22. cit sec
2. nu. 28.
nec repro-
bat ipse
Delugo
siquidem
contrari-
um solum
vocat ve-
rius.*

3 Non est tamen negandum excusari nonnunquam, propter levitatem materiae eiusmodi Confessarium; ut si confessio fuisset de peccatis venialibus, aut ita brevis, aut de tali materia ut eius repetitio apud aliam Confessarium grave onus minimè censeatur. Immò aliqui d in hoc confessario delegato nunquam talem obligationem mortalem agnoscunt? quia talis confessarius volendo audire penitentis peccata, non vult cedere iuri suo. quo liber est, ut possit suam in operando opinionem sequi.

4. Petes iterum, quando confessarius potest, vel debet conformare se opinionem penitentis penitentis: probabilis opinio an satis ut penitenti appareat probabilis, quamvis in se talis nequam sit? Respondeo debet esse

talis

talis in se, sive tamen per rationes intrinsecas, sive per auctoritatem extrinsecam Auctorum, juxta ea quæ dicuntur à Doctoribus de hac materia. Si ergo opinio pœnitentis nullam ex his probabilitatem habeat, sed solû ipsi pœnitenti appareat probabilis, verbi gratia, appareat probabile talem contractum non esse usurarium, diligens sit confessorius in examine talis sententiæ, an fortè sit probabilis, saltè extrinsecè, propter auctoritatè alicujus Auctoris, & si invenisse talem; illi se conformet; si secus illa opinio pœnitentis jam non erit nisi falsa, & erronea; unde cum ejusmodi pœnitente se geret, sicuti se gereret cum culpabiliter, vel inculpabiliter ignorante; de quo nos factis diximus supra hoc lib. cap. 4.

e Delugo
loco cit,
n. 45.

§. II.

An Confessarius sciens Penitentem non fateri peccatum quod commisit possit illum absolvere.

5 **Q**uid faciet confessor quando adverteret penitentem aliquod peccatum commisisse, quod neque ex se neque interrogatus confiteretur. Dico, si scit evidenter, quod commiserit, & item evidenter novit, quod alteri confessio non sit, absolvere non potest. *a Suarez de pen. disp 32. sec. 3. n. 9. Fagund. l 6. de 2. præc Eccl. cap. 4.* quia clarè ipsi tunc constat eisdem modipenitentem non esse rite dispositum. 6. Dixi (si scit evidenter) si enim dubitat, vel dubitat an penitens licitè neget, potest absolvere; quia quilibet debet presumi bonus, atque ad eò rite dispositus, nisi contrarium clarè

constet. Quoniam igitur ea e-
videntia rarissima est? sæpe i-
tem contingere potest, ut pæ-
nitens habeat tacendi causam
rationabilem, iuxta alibi dicta
ad evitandum; v. gr suum vel
alterius damnum; vel habeat
aliquam probabilem opinionem
pro se, suaq; actione idè; regu-
lariter, videtur absolvendus.

7. Quid, si confessarius ex a-
liorum confessione novit, v. g.
Petrum tale crimen commisisse
nec esse confessum; ipse autem
Petrus interrogatus negat; ha-
bendam èrit fides aliis: an Pe-
tro? Respondeo Petro potius,
quam aliis, quia in hoc iudicio
pænitens est reus, testis, & ac-
cusator? magisq; est creden-
dum in hoc foro pænitenti in
sua causa, quam alijs in aliena.

8. Sed quid; si Confessor ad-
vertit pænitentem tacere pec-
catum, quod clarè commisit;
obligatur nè inrerrogare? Res-
pon-

Peniten-
catum
it il.

confessor
rteret pe-
peccatum
que ex se
confitetur
ter, quod
evidentia
confessio
n potest
nstat eius
n esse rati-
enter) sic
itat an pæ-
otest absol-
lebet pæ-
adeo red-
arium clarè
co

pondeo obligatur si advertit tale
 silentium oriri ex malo exami-
 ne: quia debet pœnitentem in-
 dispositum ad rectam dispositi-
 onem adjuvare: immo etiam
 inculpabiliter pœnitens omittet-
 ret: quia Confessorio etiam in-
 cumbit cognoscere plenè statu
 rei, illumque rectè dirigere ad
 eamquam absolvat. Quomodo
 autem, & qua prudentia inter-
 rogare debeat pœnitentē de pec-
 catis ab ipso commissis, jam
 subdo.

§. III

*Qua ratione Confessor. antequam
 absolvat, Pœnitentem in-
 terrogare debeat,*

9 **H**Æc animadversio super
 cum de integritate con-
 fessionis actum est, suum germa-
 num nancisci locum poterat
 rum nec ab hoc loco, ut con-
 dera-

deranti patebit, aliena prorsus est, Quare breviter de illa aliquid, ex Delugo, a qui solidè, & dilucidè illam exagitat, breviter de nostro more, quantum ad expediendam confessionem pertinet, afferemus.

a Delugo
de pen. 1
disp. 16.
sect. 14.
num. 589.

io Confessarius non obligatur ad examinandum penitentem exquisita industria & exactissimo examine, sed suavi, & humano. Ad cognoscendum autem gradum hujus diligentia, quam adhibere debet Confessarius, nota, posse errari vel per defectum vel per excessum. Per defectum errant rudes, ignarique Confessarii nihil interrogando, vel solum crassissima quaedam, vel universalialia: Per excessum enim fallunt Doctores, quia his occurrunt plures, & plures, interrogationes, quibus melius species, vel numerus peccatorum explicarentur Circa quod advertendum est, Confessarium non obligari

ligari plus ad interrogandum, quam ipse pœnitens ad se examinandum: immò pœnitens obligatur primo loco & deinde juxta capacitatem pœnitentis Confessarius: pœnitens autem non obligatur ad exactissimum examen, sed ad humanum, hoc est tale, quo ad Sacramentum hoc non reddatur nimis grave, & onerosum; nec ista est bona consequentia, si plus hic se examinaret, plus inveniret; ergo ad hoc obligatur, non est, inquam, bona consequentia. Ratio est, quia non est attendendum solum ad exactam, & integram confessionem peccatorum! sed etiam per maximè, ne Sacramentum, ex hoc capite, reddatur nimis onerosum, & grave. Ideo ergo dicendum est de interrogationibus à confessario exhibendis: non enim aliis, aliisque minutissimis interrogationibus torquere debet pœnitentem, sed

gandum, se exami-
ens obli-
ode juxta
tis Con-
tem non
mum exa-
n, hoc est
ntum hoc
grave, &
est boni
hic se ex
iret; ergo
n est, in-
entia. Ra-
tendendū
integrū
orū! se
Sacramen-
, reddat
rave, Ideo
le interro-
ario exhibi-
iis, aliisque
gationibus
entem, se
ha-

humano, prudentique modo ;
quamvis omittenda sit aliqua
differentia, vel numerus, alias
aperiendus.

II Sed inquireret aliquis ali-
quam regulam circa huiusmodi
examen, humanaeque interro-
gationes. At profectò non potest
dari una, & eadem regula pro
omnibus: pender enim ex capa-
citate, & dispositione corporali,
ex attentione; aliisque circum-
stantiis. Quare pauciores, &
crassiores interrogationes de-
bent fieri homini inculto, & bar-
baro, quales sunt Indi Occiden-
tales, quam alicui Europæo: le-
vius item examinandus est ru-
sticus noster, quam homo civi-
lis: levius, qui ægrotat, & diffi-
culter potest ad subtiliora atten-
dere, propter capitis debilita-
tem, quam homo sanus, & ro-
bustus. Denique [quod notan-
dum est etiam] levius, & mi-
nus exactè interrogandus est

V

circa

circa singula, qui plura habet
 peccata, quam qui pauciora Ra-
 tio colligitur ex dictis: quia cum
 solum requiratur diligentia, &
 examen humanum, hoc autem
 sit illud, quod non generat ex se
 fastidium, & tædium huius Sa-
 cramenti; consequens est, ut
 minùs distincta notitia requira-
 tur ab eo, qui vel propter inca-
 pacitatem, vel propter morbum,
 vel propter peccatorum multi-
 tudinem, vel aliam ob causam
 difficiliùs posset exactam noti-
 tiam reddere. Nam illi, qui con-
 fiteri debet peccata totius vitæ,
 quam in omni peccatorum gene-
 re expendit; difficillimum esset,
 & aptum ex se ad reddendam
 illi confessionem odiosam, &
 gravem nimis, examen illud,
 quod alteri facienti confessione
 menstruam, non esset difficile,
 sed facile. Et hæc est ratio, cur
 à meretrice, & concubinario,
 & similibus minùs exactè, & di-
 stinctè

stin
 cator
 vel p
 in ec
 rum
 uniu
 fiten
 long
 hibe
 ret,
 quar
 inte
 dere
 fessi
 grav
 rius
 & n
 guli
 sing
 tilio
 ri

distinctè petamus numerum peccatorum, quam si per mensem, vel per hebdomadam solam v. g. in eo peccato fuisset: quia nimirum diligentia, quæ pro peccatis unius hebdomadæ distinctè cōfitendis sufficeret; eadem si pro longo tempore examinando adhiberetur, difficultatem ingereret, & molestiam talem, ad quam præceptum confessionis integræ non obligat; quia redderet præceptum ipsum, & confessionem nimis molestam, & gravem. Debet ergo Confessorius accommodare se pœnitenti, & noticiam peccatorum à singulis petere, juxta capacitatem singulorum; subtiliorem à subtilioribus, crassiorem à crassioribus, breviorē ab infirmioribus, &c. Hæc ex illo,

§. IV.

*An aliquando à Confessario sit sub-
eundum onus Pœnitentis,
quem absolvit.*

12. **O**bligatur v. g. pœnitens,
omnibus expensis, vel
Primò ad correctionem frater-
nam proximi, vel secundò ad re-
stitutionem sive rei, sive famæ,
vel tertio ad confugiendum ad
Superiorem, ob casus reservati
absolutionem: vel quarto ad
denunciandum aliquem sive
Sanctæ Inquisitioni, sive alteri
Tribunali. Quæritur ergo, an
Confessarius eiusmodi onera in
se suscipere licitè possit, vel de-
beat.

13. Quoad licitè posse;
Quamvis consilium optimum
sit, ut Confessarius ab huius-
modi pœnitentium oneribus
subeundis omnino abste-
neatur.

mea

men concurrentibus tribus, licite potest: immo interdum, ob caritatem, debet. Primò, ut sit moralis aliqua necessitas ex parte obiecti, id est ex parte rei faciendæ. Secundò, ut eam rem facere pœnitens non possit, vel non sit aptus, vel rationabiliter refugiat. Tertiò, ut ipse Confessarius speret utiliter, se illud munus, sine suo dispendio, executurum.

a Suarez,
de pœn.
dis. 34.
sect. 4. a.
n. 7.

b Id. ib.

14. Quoad debitum: In eo tantum casu debebit: b quando non potest omnino pœnitens, ipse autem Confessarius potest: & ex altera parte obligat caritas sub peccato, ut illud fiat, ad quod tenetur pœnitens. Sed discutendo per singulos casus n. 12. propositos: doctrina hæc evadet evidentior.

15. In primò enim casu; si proximi necessitas sit tam gravis, ut pœnitens obligetur ad corrigendum illum, sive per se, sive

sive per alium; tunc si potest ipse pænitens, sive per se, sive per alium diversum à Confessario corrigere non obligatur Confessarius; quia tunc non extremè indiget proximus. At si eidem gravi necessitati succurrere, neque per se, neque per alium, pænitens possit; sed solùm per Confessarium (qui casus certè rarissimus est) tum, si sine magno incommodo, juxta leges communes caritatis, possit Confessor sanè debet; & multò magis si Confessor sit Superior, cui incumbit bonum subditorum, Ratio est, quia tunc extremè indiget proximus.

¶ *Ib. n. 20*

*d Colligo
ex Suario
loco cit. &
Castrop.
mox citandis.*

16 In secundò casu Confessarius non tenetur & subire onus restitutionis sive sua, sive pænitentis, sive alterius pecunia. Idè de restitutione famæ, Ratio est, quia hoc est onus pænitentis; quod si ex aliqua causa ipse pænitens subire non potest, nec alium

lium inveniatur, qui voluntarie vi-
ces suas suppleat, jam à tali onere
liberatur. Excipe tamen casum
extremæ necessitatis : si enim
Confessor advertat illa pecunia
extremè indigentem sublevan-
dum: nec aliam adesse sublevandi
viam: sanè, juxta leges caritatis,
ut modò diximus, obligabitur.

17 Intercio casu nunquam e-
obligabitur Confessor Superio- *e Sanch.*
rem convenire propter peccatum *lib 2. in*
reservatum pœnitentis : nam *Decalogo*
vel pœnitens potest adire prædi- *31 n. 14.*
ctum Superiorem : & tunc non *Cast. cp 2.*
extremè indiget: vel non potest, *1. r. 4.*
quia v.g. est infirmus in gravi pe- *disp 4 p.*
nulo, vel habet impedimentum *§. §. 2 n 4.*
perpetuum adeundi Superiore: *5 & 7.*
& tunc casus huic non est refer-
vatus, & consequenter Confes-
sor, juxta regulas generales ab-
solvendi in articulo, seu pericu-
lo mortis, poterit illum absol-
vere: neq; enim pœnitens obligatur
mittere aliū, sive procuratorem,
sive

sive litteras, sive amicū : cum illud se præsentandi sit onus personale pœnitentis, à quo cum non possit, excusabitur.

18. In quarto casu nec obligabitur ipse Confessor subire onus denunciandi illis Tribunalibus: idque propter rationem modò, num. præcedenti, dictam. Excipe nisi graviter periclitetur bonum publicum, & deficientibus alijs, Confessor remedium adhibere possit tunc enim secundum prædictas caritatis leges, sanè debet: quia extreme, in eo eventu, Respublica indiget auxilio Confessoris.

Ex dictis, similia, quæ contingere fortasse poterunt, facile decidentur.

Finis libri Tertii,